

Tardes de soledad

Direcció i guió: Albert Serra **Països:** Espanya i França **Durada:** 126 min **Any:** 2024
Gènere: Documental **Interpretació:** Andrés Roca Rey **Música:** Marc Verdaguer
Fotografia: Artur Tort **Distribuïdora:** A Contracorriente Films **Estrena a Espanya:** 07/03/2025

No recomanada per a menors de 16 anys

Versió original en espanyol

SINOPSI

Retrat d'una estrella del toreig en actiu, Andrés Roca Rey, que permet reflexionar sobre l'experiència íntima del torero que assumeix el risc d'enfrontar-se al toro com un deure personal per respecte a la tradició i com un duel estètic. Aquest duel crea una forma de bellesa efímera a través de la confrontació material i violenta entre la racionalitat humana i la brutalitat de l'animal salvatge. (FilmAffinity)

CRÍTICA

24/09/2024 - Albert Serra presenta una pel·lícula veritablement extraordinària i atrevida sobre el món de la tauromàquia a través del retrat d'un torero i la seva quadrilla

La vida del torero **Andrés Roca Rey** (un dels màxims exponents del toreig actual, premi al Torero Revelació 2016 i una mena d'estrella del rock de l'ofici arrasant a les taquilles) durant un dia de corrida, des que es vesteix de torero fins que es desvesteix. Aquestes són les imatges que conformen la nova pel·lícula del cineasta català **Albert Serra**, *Tardes de soledad*, una mena de documental (sense ser-ho del tot) sobre la tauromàquia a partir del retrat del famós torero i la seva quadrilla, presentada a la Secció Oficial del Festival de Sant Sebastià.

Perquè la pel·lícula és això: imatges que suggereixen idees, emocions, sensacions, estats d'ànim. La lluita entre l'humà i l'animal, l'instint i la raó, la vida i la mort, l'essència de la tragèdia, la violència, el patiment, el dolor, la passió, l'ambició, la solitud, l'atàvic, el sublim, el bell, el sinistre. Les imatges de les corrides de toros que recorren la pel·lícula de Serra, tot el que hi passa –el torero disposat a morir i a matar, els seus moments de glòria i debilitat, la relació amb la seva quadrilla, el toro agonitzant, el toro morint, la seva sang vessada– parlen d'aquestes idees enfrontades en el context concret que és la pel·lícula. Serra es fica de ple a la plaça, posa la càmera i deixa que aquestes imatges parlin, gairebé sense dirigir-se a l'espectador, mostrant l'invisible, l'inèdit, allò que en aquest mateix escenari real no veuríem ni escoltaríem, allò que només ell mira i captura amb l'ull de la càmera o a través del micro. Els narradors acaben sent involuntàriament els mateixos membres de la quadrilla del torero amb els seus diàlegs i comentaris, la seva idiosincràsia, la seva manera de parlar i comunicar-se entre ells, lacònica i ancestral.

El resultat és una pel·lícula que es converteix en una mena d'atmosfera extemporània, una immersió hipnòtica –amb cert to psicodèlic i èpic– a través dels sentits en aquest món de la tauromàquia, en la veritat i en la solitud del torero. El director capta aquesta solitud física i metafòrica (respecte al món contemporani) i retrata el seu protagonista com una mena d'heroi clàssic que vol perdurar en l'eternitat a través de les seves gestes a la vida, que es llança a matar i a morir amb el desig de ser recordat a la mort. Amb això, des de la intimitat, la pel·lícula també arriba a un retrat col·lectiu de l'univers taurí, un retrat capaç d'anar més enllà del que és aparent i audible, capaç d'endinsar-se i reflectir tot el que hi ha darrere seu, les pulsions que el mouen, les creences, els rituals, els anhels, les forces i les flaqueses que el conformen. Seguint cert estil (o potser més aviat certa forma d'entendre la narrativa cinematogràfica) de *Pacifiction*, però sense deixar de ser original, a través d'aquest treball amb les imatges i les seves possibilitats, de l'enquadrament, el color, les textures, els sons, el ritme, el temps, el to, la precisió en el detall, Serra aconsegueix una aproximació molt singular a la tauromàquia, un documental *sui generis* (capaç de transcendir els gèneres i els seus codis més usuals) amb una mirada poètica, personal i atrevida, allunyada del que és políticament correcte i complaent, que, per sobre de qualsevol moralisme o reflexió (no busqueu cap missatge, no n'hi ha), persegueix i troba aquest hipnotisme latent.

Tardes de soledad és una pel·lícula a contracorrent. Un viatge i una experiència cinematogràfica i sensorial a través d'aquelles tardes de solitud del torero i la seva quadrilla, d'aquesta lluita entre l'humà i l'animal, de la fràgil línia que separa la vida i la mort. Probablement, una de les grans pel·lícules d'aquesta edició del Festival de Sant Sebastià i, sens dubte, una pel·lícula veritablement extraordinària i fascinant.

Júlia Olmo - cineuropa.org